

Hồi thứ mười bảy

Người cá

Lưu Hương nhếch nụ cười khổ đáp:

- Hoi thở đứt mà tim còn đập! Cái tình huống đó bình sanh tại hạ chưa từng thấy!

Anh Vạn Lý trầm ngâm một chút:

- Có thể... những cô nương đó cố ý tự đình hô hấp.

Nguyên Tuy Vân buông giọng nhạt:

- Tựa hồ họ không cần làm cái việc đó. Huống chi họ chưa đủ nội lực làm cái việc đó, nếu thật sự họ muốn làm. Bởi sự đình chỉ hô hấp tùy ý không thể kéo dài lâu! Mà họ thì ngưng thở cũng lâu lắm rồi.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Tìm không ra nguyên do tình trạng thì làm sao cứu người được.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Có thể có một người cứu được họ.

Hồ Thiết Hoa vội hỏi:

- Người đó ở đâu?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Ở tại thuyền này!

Hồ Thiết Hoa tiếp hỏi gấp hơn:

- Người đó là ai?

Nguyên Tuy Vân đáp luôn:

- Lam Thái phu nhân!

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Lâu lắm, y lẩm nhẩm:

- Không rõ Lam Thái phu nhân là ai?

Thực ra y vốn hiểu Lam Thái phu nhân chính là Khô Mai đại sư.

Nguyên Tuy Vân giải thích:

- Vùng Giang Tả có họ Lam, tinh thông y lý, không một tay y thuật nào đồng thời sánh kịp. Chắc các vị từng nghe nói đến?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Lam lão tiên bối ngoại hiệu Y Trung Chi Thân, đã quy tiên từ nhiều năm qua, và cứ theo lời truyền thuyết thì họ Lam không chỉ dạy cho con cháu...

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Họ Lam không truyền nghề cho con gái, con trai, mà chỉ truyền cho con dâu, đó là thông lệ trải qua nhiều thế hệ trong gia đình họ Lam. Lam Thái phu nhân là người duy nhất học được chân truyền của nhà chồng. Bất quá...

Hắn thở dài, rồi tiếp:

- Bất quá chẳng rõ lão nhân gia có ưng thuận ra tay cứu nạn chăng?

Hồ Thiết Hoa vụt nhớ lại y thuật của Khô Mai đại sư rất cao minh, buột miệng thốt:

- Chúng ta cứ kéo nhau tất cả đi van cầu bà. Thiết tưởng bà không cự tuyệt đâu.

Bỗng một người từ từ thốt:

- Gia sư đã biết việc này rồi. Các vị hãy đưa bốn vị cô nương đó đến cho gia sư xem qua.

Hồ Thiết Hoa giật mình. Người vừa thốt không ai xa lạ, chính là Cao Á Nam.

Kim Linh Chi nhìn thoáng qua Cao Á Nam rồi nhìn Hồ Thiết Hoa, vụt quay đầu nhìn ra biển khơi. Ngoài khơi có gì lạ đâu mà nhìn? Tận cùng tia mắt là trời nước liền nhau.

Nàng thấy gì? Mùng tượng có một đám mây đen!

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Hai dãy phòng đối chiếu, mỗi dãy có bốn gian, cả tám gian đồng đều nhau, bày trí cũng giống nhau.

Tuy nhiên có một gian đặc biệt hơn bảy gian kia. Vào rồi ai ai cũng ớn lạnh, hoặc ít, hoặc nhiều.

Đến cả Hồ Thiết Hoa là kẻ ngang tàn nhất trần đời cũng bỏ cái dũng khí bên ngoài cửa phòng. Bởi đi vào phòng là đối diện với Khô Mai đại sư, đối diện với đại sư thì ai không ngán? Dù là đối diện với cái hiền hòa.

Hiện tại, đại sư khoác cái lối một vị phu nhân, chiếc áo tục gia sang quý không làm mất vẻ trang nghiêm lạnh lùng muôn thuở của bà. Bà càng cao niên kỷ, ánh mắt của bà càng sắc lạnh. Chính ánh mắt đó làm rợn mình những ai thoáng nhìn. Và từ trước đến nay, rất ít người dám nhìn thẳng vào mặt bà lâu.

Bà quét ánh mắt ngang qua Hồ Thiết Hoa, y cảm thấy hàn băng rơi nơi xương sống, toàn thân rờn rợn lạnh.

Cũng may, giữa bà và Hồ Thiết Hoa có một chướng ngại vật. Bà có muốn làm gì y, chướng ngại vật sẽ ngăn trở hành động của bà.

Chướng ngại vật là một mảnh gỗ lớn, trên mảnh gỗ có các cô nương trần truồng. Hiện tại thì một chiếc chăn mỏng phủ lên thân thể của bốn nàng. Và cả bốn nàng chiếm trọn khoảng trống trước mặt Khô Mai đại sư,

Hồ Thiết Hoa không vào sâu trong phòng được nên đứng bên ngoài cửa. Trước sau, Cao Á Nam không hề nhìn y đến nửa mắt. Nhưng y thì chốc chốc lại liếc sang nàng. Thực tình mà nói, y muốn tìm hiểu tâm ý của Cao Á Nam hiện tại, song vấn đề quan trọng là trường hợp bốn con người cá kia, do đó tâm tư của y bị phân tán ít nhiều.

Chẳng những riêng gì Hồ Thiết Hoa, mà ai ai cũng vậy, ai ai cũng muốn biết lai lịch của bốn nàng. Và chỉ khi nào Khô Mai đại sư cứu xong bốn nàng thì cuộc thẩm vấn mới bắt đầu được.

Chẳng lẽ dưới lòng biển có long cung thật sự? Và bốn nàng là tỳ thiếp chi đó của long vương? Vì xúc động tâm phàm nên bị phạt lên trần gian hay tự ý lên trần gian tìm duyên cang lệ?

Hay các nàng là những tiên nữ tại một hòn đảo nào đó, cao hứng đùa sóng nước, vô tình bị nước cuốn đi, không may lại sa vào mẻ lưới của Trương Tam?

Là nam nhân, không nam nhân nào không động tánh hiếu kỳ trước tình huống này. Hồ Thiết Hoa muốn đi nơi khác xa xa, tránh sự đối diện với Khô Mai đại sư, song tính hiếu kỳ chôn chân lại đó.

Ở lại song y không dám không bước vào gần, dù y có thể chen vào. Hiện tại không một ai dám nói thẳng tiếng nào.

Chợt một người đứng sau lưng y khẽ thốt với giọng lạnh lùng:

- Ta xem ngươi quá sốt sắng với việc này quá chừng.

Không cần quay đầu lại, Hồ Thiết Hoa cũng biết đó là Kim Linh Chi.

Hồ Thiết Hoa nhếch nụ cười khổ:

- Sốt sắng thì đã hăng rồi!

Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Nếu mẻ lưới vớt lên bốn nam nhân, chắc ngươi không sốt sắng nổi.

Hồ Thiết Hoa nhớ đến cái bí quyết do Lưu Hương mớm cho.

"Ngươi chỉ cần giữ bình tĩnh, thì vai trò cú bắt đi ngược ngay."

Y lạnh giọng như nàng:

- Nếu có ý cho rằng tại hạ thuộc hạng thấp kém đó thì cô nương còn theo đuổi tại hạ làm gì?

Kim Linh Chi cắn môi. Lâu lắm nàng mới thốt:

- Đêm nay, vào giờ cũ, tại nơi cũ...

Nàng không muốn Hồ Thiết Hoa đáp, nàng sợ nghe lời cự tuyệt, thốt chưa dứt câu, nàng bỏ đi ngay.

Khi Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, nàng đã mất dạng.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

- Không nữ nhân thì tịch mịch, lạnh lùng, có nữ nhân rồi, gà chó cũng không ngủ yên, nói gì đến người?

*** Vietkiem.com ***

Gian phòng trầm động không khí lạnh. Nơi góc phòng có một thiếu nữ, Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương có thấy qua nàng một lần. Nàng là đệ tử của Khô Mai đại sư, cùng với Cao Á Nam đứng hầu Khô Mai đại sư trên con thuyền trong đêm đó.

Nàng thỉnh thoảng liếc trộm sang Lưu Hương. Khi Lưu Hương quét ánh mắt qua nàng, thì nàng cúi đầu, nhắm mắt.

Nàng và Lưu Hương đang cút bắt nhau bằng ánh mắt.

Trong khi đó, chợt Khô Mai đại sư lạnh lùng thốt:

- Tất cả nam nhân bước ra ngoài.

Bà nói rất giản dị song mỗi lời nói là mỗi nhát búa đập vào đỉnh. Đừng ai mong cãi lại ý muốn của bà. Mỗi lời nói của bà là một lệnh.

Bình! Cánh cửa đóng ập lại, trước chót mũi của mọi người, mọi nam nhân.

Trương Tam nhếch mép cười mỉa:

- Lần sau, nếu muốn nhìn trộm, người nên đứng xa xa cánh cửa một chút, nếu không thì chót mũi vỡ đi, rồi khó mà phân biệt mùi thơm mùi thúi.

Họ lại suýt đầu võ môm với nhau. Lưu Hương vội gọi Nguyên Tuy Vân, cốt ý làm cho cả hai quên lãng cãi vã:

- Nguyên công tử! Từ đây đến Biên Bức đảo còn xa hay không?

Nguyên Tuy Vân trầm ngâm một chút:

- Con đường đến đảo Biên Bức chỉ có gã đà công biết được mà thôi. Cứ theo lời gã thì ít nhất chúng ta cũng phải mất vài hôm nữa mới đến nơi.

Lưu Hương hỏi:

- Công tử có biết quanh đây có hòn đảo nào chăng? Một đảo vô danh mà người vượt biển không cần lưu ý đến?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Chỉ sợ trong vùng phụ cận không có một hòn đảo nào!

Lưu Hương suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

- Theo ý công tử thì bốn vị cô nương đó có thể từ nơi nào đến đây?

Nguyên Tuy Vân trầm giọng:

- Tại hạ đang nghĩ nát óc về điều đó!

Rồi hần thở dài tiếp:

- Có lão tương truyền, trên mặt biển có rất nhiều bí mật, trong số đó lại có những bí mật mà người ta không ai giải nổi.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài:

- Xem ra chẳng những chúng ta gặp quỷ mà lại là nữ quỷ.

Trương Tam chen vào:

- Nếu chúng là nữ quỷ thì người chúng tìm hẳn phải là người.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chưa kịp nói gì. Đột nhiên có tiếng thét từ trong phòng vang vọng ra ngoài.

Tiếng thét rất ngắn, vang lạnh lạnh, đầy niềm kinh khiếp. Bên ngoài, ai ai cũng thất sắc.

Anh Vạn Lý trầm giọng:

- Âm thanh của vị cô nương vừa rồi...

Nguyên Tuy Vân gật đầu:

- Đúng vậy!

Thính giác của họ hơn hẳn mọi người.

Nhưng nếu là thanh âm của Cao Á Nam thì tại sao lại thét lên kinh khiếp như vậy? Nàng đâu phải là hạng nữ nhân bạ việc gì cũng kêu oang oang?

Chính Hồ Thiết Hoa cũng chưa từng nghe nàng lớn tiếng hét la lần nào. Tại sao nàng có thái độ khác thường? Trong phòng việc gì đã xảy ra? Không lẽ bốn nàng đó là quỷ thực sự? Chúng đến để đòi mạng? Và đòi mạng ai?

Hồ Thiết Hoa không dần lòng được, dụng lực đẩy cánh cửa, đồng thời hỏi gấp:

- Việc gì thế? Mở cửa gấp.

Không có tiếng đáp chỉ có tiếng khóc vọng ra.

Hồ Thiết Hoa biến sắc kêu lên:

- Tiếng khóc của Cao Á Nam!

Nàng không từng khóc song Hồ Thiết Hoa vẫn nhận được. Tại sao nàng khóc? Trong phòng còn có người nào khác nữa chẳng?

Hồ Thiết Hoa nghiêng vai tung cửa. Cánh cửa bật vô. Y vọt mình nhanh vào như mũi tên lao.

Những người theo sau y cũng ngừng thở. Không ai tưởng tượng nổi sự tình đã xảy ra.

Đáng khiếp! Một thảm cảnh trên chỗ tưởng tượng của mọi người!

Máu!

Máu khắp nơi trong gian phòng. Nằm trong vũng máu là Khô Mai đại sư.

Cao Á Nam đang gục đầu trên mình bà khóc thảm thiết. Thiếu nữ kia quá sợ đến bất tỉnh cho nên nàng không rú thảm như Cao Á Nam.

Đám người cá còn nằm trên mảnh gỗ nhưng rời rạc nhau ra, thi thể cuộn lại, tám cánh tay bị đứt tiện. Điều đáng sợ là nơi ngực mỗi nàng có một lỗ hồng. Máu từ lỗ hồng trào ra.

Nhìn qua bàn tay gầy guộc của Khô Mai đại sư người ta thấy máu nhuộm đỏ, máu chưa khô.

Kim Linh Chi quay mình nhanh chạy ra ngoài, vừa chạy được vài bước liền mưa, mưa đến mật xanh.

Nguyên Tuy Vân biến sắc mặt lắm lắm:

- Việc gì đã xảy ra? Sao có mùi máu tanh quá nặng thế này?

Không ai đáp câu nói của hắn.

Biến cố khủng khiếp! Khô Mai đại sư là nhân vật nhất nhì trong võ lâm, khắp bốn phương trời không tìm đâu có một đối thủ, tại sao bà chết thảm như thế?

Ai giết bà? Ai có khả năng làm việc đó?

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Còn Lam Thái phu nhân? Chẳng lẽ phu nhân...

Cao Á Nam vụt ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hắn, run giọng quát:

- Chính ngươi hãm hại lão nhân gia! Nhất định là ngươi!

Nguyên Tuy Vân cau mày:

- Tại hạ?

Cao Á Nam rít lên:

- Sự tình này từ đầu đến cuối đều do âm mưu của người đó.

Đôi mắt của nàng lúc thường cực đẹp, hiện tại vì khóc nhiều nên đỏ hoe, rồi vì quá căm hờn, niêm oán độc bốc lên ngời ngời, trông nàng đáng khiếp lạ.

Rất tiếc Nguyên Tuy Vân không thấy được! Cho nên hắn bình tĩnh như thường, hắn không hề thốt một lời giải thích. Không giải thích tức là mặc

nhận sao?

Cao Á Nam nghiêng răng gần từng tiếng:

- Người phải đền mạng!

Câu nói gần gồm bốn tiếng vừa buông dứt, thân hình nàng chộp lên, nàng cuồng loạn mất rồi. Cánh tay vươn ra, ngón máu lại, năm ngón đó nhắm khoảng tim nơi Nguyễn Tùy Vân mà chụp vào.

Nàng xuất phát một chiêu cực kỳ nguy dị!

Trên giang hồ ai ai cũng biết võ công của phái Hoa Sơn sở trường về linh động, tuy linh động mà rõ ràng, không sử dụng những chiêu nguy dị, kém minh chánh. Cho nên hiện tại ai ai cũng lấy làm lạ, không tưởng nàng lại có thể đánh một chiêu như thế. Bởi chiêu thức này hoàn toàn trái ngược với võ công phái Hoa Sơn.

Có người thâm hỏi:

- Hay là Khô Mai đại sư dùng chiêu này móc tim của bọn người cá? Và Cao Á Nam thực tình muốn móc tim của Nguyễn Tùy Vân sao?

Nguyễn Tùy Vân vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, mừng tượng không hay biết việc gì. Vô luận là sao hẳn cũng là một người đui, nếu có xảy ra giao thủ thì đương nhiên hy vọng thắng sẽ mong manh.

Nếu Cao Á Nam không căm hận cực độ thì chẳng khi nào nàng dùng một chiêu tuyệt độc như vậy tấn công hẳn.

Hồ Thiết Hoa thấy Cao Á Nam xử sự như thế hơi quá đáng đối với một người đui nên hét lớn:

- Không nên đâu! Hãy chờ...

Y chưa thốt dứt câu, Cao Á Nam bay ngược trở lại. Nguyễn Tùy Vân khẽ phát ống tay áo, nàng bay trở về, với cái bay đó, chắc chắn là nàng phải chạm vào vách thuyền và cái chạm đó phải mạnh, khó tránh bị tổn thương.

Ngờ đâu khi nàng suýt chạm vào vách thì kinh lực đẩy nàng bị tiêu tan, nhờ thế thân hình nàng vừa chạm nhẹ là chuồi xuống.

Cái phát tay áo đó, Nguyễn Tùy Vân thi triển đến mức xuất thần nhập hóa. Gia dĩ xuất phát kinh lực đó, hẳn rất ung dung, thần sắc dịu hòa.

Dù cho chính vị chưởng môn phái Võ Đang trong thời có sử dụng pháp Lưu Vân Tự, công lực phát huy cũng không hơn.

Từ bên trên vách chuôi xuống rồi, Cao Á Nam không đứng dậy, nàng bất tỉnh luôn

Hồ Thiết Hoa biến sắc, bước nhanh đến bắt mạch nàng.

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên thốt:

- Hồ huynh bất tất phải lo ngại. Vị cô nương đó vì quá thương tâm nên ngất xỉu thôi, tại hạ không hề làm thương tổn mảy may.

Hồ Thiết Hoa vụt quay mình lại hỏi:

- Có phải do âm mưu của Nguyên công tử chăng?

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Cho đến bây giờ tại hạ chưa biết việc gì đã xảy ra.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế tại sao vừa rồi công tử lại mặc nhận?

Nguyên Tuy Vân lắc đầu:

- Tại hạ không hề mặc nhận! Chẳng qua tại hạ không muốn biện bạch đó thôi!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Tại sao?

Nguyên Tuy Vân cười nhạt:

- Nam nhân cãi lý với nữ nhân là tự tìm cái khổ mà mang vào mình.

Hắn hiểu rõ tâm lý của nữ nhân. Nữ nhân nào cũng ngoan cố trong cái đạo lý, họ đưa ra đừng mong ai thuyết phục cho họ bỏ cái đạo lý đó, dù là một đạo lý sai lầm.

Hồ Thiết Hoa không nói gì thêm? Bởi y hiểu cái đạo lý của Nguyên Tuy Vân.

Luu Hương cầm hai tay nàng, chuyển nội lực vào tâm mạch cho nàng. Nàng đây là thiếu nữ hôn mê trong góc phòng. Tim nàng dần dần đập mạnh.

Sau cùng nàng mở mắt ra, nhận được Luu Hương, kêu khẽ lên một tiếng, sà vào lòng chàng như muốn chui ngay vào ngực chàng.

Rồi nàng run người, run run giọng, lấp vấp thốt:

- Tôi sợ... Sợ...

Luu Hương vỗ nhẹ lên mái tóc phủ bờ vai nàng, dịu giọng trấn an:

- Đừng sợ! Khỏi cần phải sợ nữa! Việc đáng sợ đã qua rồi!

Thiếu nữ cảm hận:

- Chúng đừng mong sống sót! Trước khi chết sư phó tôi cũng báo được mối thù.

Nguyên Tuy Vân buông vợ vấn:

- Ạ?

Thiếu nữ tiếp:

- Đắc thủ rồi, chúng định chạy đi, chúng không ngờ gia sư đã luyện được Trích Tâm Thủ Pháp.

Nguyên Tuy Vân thoáng kích động:

- Trích Tâm Thủ?

Thiếu nữ tiếp luôn:

- Lão nhân gia từng than thở, gần đây trên giang hồ càng ngày càng nhiều kẻ ác xuất hiện cho nên lão nhân gia mới luyện môn võ công đó để đối phó với chúng.

Nguyên Tuy Vân trầm ngâm một chút đoạn thốt:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì thủ pháp Trích Tâm do vị chưởng môn đời thứ tư của phái Hoa Sơn là Độc Thủ Tiên Tử sáng chế. Lúc về già, Độc Thủ Tiên Tử Hoa Quỳnh Phụng nhận thấy thủ pháp đó ác độc quá, nên nghiêm cấm môn đồ tập luyện, do đó thất truyền từ lâu. Không ngờ lĩnh sư có luyện môn công đó.

Thiếu nữ biết mình nói hớ, tiết lộ bí mật bốn môn nên nín lặng.

Hồ Thiết Hoa vội đáp thay:

- Lam Thái phu nhân là bạn chí thân của Khô Mai đại sư chưởng môn phái Hoa Sơn, Nguyên công tử không biết điều ấy sao? Tự nhiên phu nhân học được môn võ công kỳ diệu đó!

Hồ Thiết Hoa vì người mà nói láo. Nhưng sự nói láo của y quá vụng về. Bởi còn ai không biết Khô Mai đại sư từ lúc nhỏ đã xuất gia, tánh tình cô tịch, lạnh nhạt, không thích nói chuyện với người ngoài. Trong sơn môn, có lúc trọn ngày dài, bà không hề mở miệng nói một tiếng nào với đệ tử. Như vậy làm gì có bằng hữu ở tận vùng Giang Tả là Lam Thái phu nhân?

Hà hướng quy củ của phái Hoa Sơn nổi tiếng là nghiêm khắc, Khô Mai đại sư lại chấp pháp vững như núi, bà là người thiết diện vô tư thì khi nào vì tình riêng mà đem bí mật bốn môn mà truyền cho ngoại nhân?

Cũng may Nguyên Tuy Vân không hỏi tới nữa. Cái vị tử đệ thế gia đó quả thật không thường bôn tẩu trên giang hồ, nên không nắm vững nếp sinh hoạt của từng môn phái trong võ lâm.

Hắn từ từ gạt đầu thốt:

- Trích Tâm Thủ tuy tàn độc thật song dùng nó mà đối phó với bọn hung đồ ác đảng thì rất hay, không còn gì hay hơn nữa. Đó là lấy cái đạo của chúng trị lại chúng.

Lưu Hương thở dài:

- Nếu lão nhân gia không luyện thành công môn đó thì chỉ sợ các nàng người cá đào tẩu mất rồi!

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Tại sao? Thế lão nhân gia không thể dùng một môn công khác, hạ sát bọn nữ quỷ đó sao?

Lưu Hương đáp:

- Đa số những môn công khác đều lấy nội lực làm căn cứ cho cái oai mãnh do nội lực phát huy, nội lực kém thì oai mãnh không tạo một kết quả nào. Chính là trường hợp của Lam Thái phu nhân, thọ thương rồi, nội lực không phát huy nổi vì cốt cách tán loạn.

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Đúng vậy!

Lưu Hương tiếp:

- Trích Tâm Thủ là một ngoại môn công phu, nếu còn một chút khí lực tàn thời là có thể xử dụng. Nhờ thế Lam Thái phu nhân mới hạ sát được bốn nàng người cá đó.

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Hương Soái có học lực uyên thâm, quả đúng với cái danh truyền tụng trên giang hồ.

Hồ Thiết Hoa luôn luôn tức mỗi khi nghe người ta khen Lưu Hương, tìm cách bẻ:

- Dù cho có vậy đi nữa, cũng chưa chắc gì chúng chạy thoát được.

Lưu Hương điềm nhiên:

- A!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Chúng ta chẳng phải là những xác chết thì đâu có để cho bọn nữ quỷ chạy đi dễ dàng?

Lưu Hương thở dài:

- Cái lý thì rất đúng, nhưng lẽ hằng thì sai bét! Người trần truồng như vậy người có thể chạy a vào mà ôm, mà giữ lại được chăng?

Chàng cười khổ tiếp:

- Vả lại, cứ như lời vị cô nương kia đã nói, chúng có thoa một chất gì khắp người, trơn nhớt, người mong gì chụp chúng dính cứng nơi tay?

Hồ Thiết Hoa hứ một tiếng:

- Thì cứ đánh chết!

Lưu Hương lắc đầu:

- Người biết sự tình xảy ra làm sao chưa mà gặp chúng chạy ra mà đánh chết? Hà huống, gian phòng đó không chỉ có một khung cửa duy nhất mà thôi.

Đúng vậy, gian phòng còn có một khung cửa hông, ăn thông qua phòng của Cao Á Nam và thiếu nữ đồng bạn. Dĩ nhiên gian phòng của Cao Á Nam lúc đó không người. Bốn nàng người cá nếu qua đó rồi chuồn đi thì làm gì bọn Lưu Hương hay kịp.

Hồ Thiết Hoa đuối lý nín lặng.

Lưu Hương tiếp:

- Suy theo đó, chúng ta thấy rõ bọn chúng có một kế hoạch cực kỳ chu đáo từ đầu đến cuối, chúng cố ý để hở thân thể, cũng là một điểm trong kế hoạch đó.

Nguyên Tuy Vân từ từ thốt:

- Rồi chúng cố ý chui vào lưới, tạo hoang mang, ai không ở vào tình trạng của chúng cũng chẳng hiểu nổi thâm mưu của chúng.

Hắn thở dài đoạn tiếp:

- Cái kế hoạch đó chẳng những chu đáo mà lại còn hoang đường, ly kỳ, nguy bí ngoài chỗ tưởng tượng của một người thường tưởng tượng.

Lưu Hương gật đầu:

- Cho nên chúng dễ thành công.

Anh Vạn Lý vụt thốt:

- Có một điểm tại hạ còn thắc mắc...

Lưu Hương nhìn lão:

- Điểm nào?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Chúng không có nội lực cao thâm làm sao chúng tự ý ngưng hơi thở được?

Lưu Hương trầm ngâm suy nghĩ.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Có thể giải thích sự thắc mắc đó.

Anh Vạn Lý thốt:

- Xin thỉnh giáo:

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì từ Hải Nam đến Đông Doanh, trên những hòn đảo rải rác khắp hải phận đó, có những miền biển chuyên nghề nhặt hạt trai dưới nước sâu, họ được huấn luyện kỹ từ lúc nhỏ, khi đến tuổi cặp kê, họ có thể nín thở nhiều giờ, và họ hoạt động dưới biển sâu, sức ép của nước rất mạnh, nên người nào cũng có một nội lực kinh khủng mới chịu đựng được nổi.

Anh Vạn Lý thốt:

- Nói vậy thì có lẽ các nàng này là những gái biển nhặt hạt trai của vùng Nam Hải

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

- Nguyên công tử đã biết có hạng người như thế sao không nói sớm?

Nguyên Tuy Vân cười khở:

- Nào ai biết sự tình ra sao mà nói trước? Sự tình tình cờ xảy ra rồi mới liên tưởng đến hạng người đó chứ.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Tuy nhiên, trong vùng phụ cận không có một hòn đảo nào cả thì bốn nàng đó từ đâu đến?

Trương Tam tiếp:

- Lại nữa, làm sao họ biết trên thuyền này có mặt Lam Thái phu nhân? Làm sao họ biết là Lam Thái phu nhân sẵn sàng chữa trị cho họ?

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Vấn đề đó chỉ có các nàng mới giải đáp được thôi!

Anh Vạn Lý cũng thở dài:

- Rất tiếc Lam Thái phu nhân không để sống một nhân chứng nào.

Nguyên Tuy Vân suy tư một chút, bỗng hỏi:

- Chẳng hay lúc sắp chết, linh sư có nói điều chi chăng?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi... Tôi không biết!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Không biết?

Thiếu nữ áp úng:

- Tôi... tôi vừa thấy máu... là hôn mê liền.

Lưu Hương thốt:

- Theo tại hạ nghĩ thì Lam Thái phu nhân không có nói chi đâu, vì lão nhân gia chắc không biết lai lịch của họ, chứ nếu biết thì làm gì để bị hại nơi tay họ?

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Hơn mấy mươi năm qua, lão nhân gia đã thoát xuất giang hồ thì làm gì có gây thù kết oán với ai? Các nàng ấy vì lý do gì lại đi tìm lão nhân gia mà hạ thủ? Phải có một động cơ nào chứ? Không có động cơ thì ai mạo hiểm làm chi?

Lưu Hương không đáp câu nói của Nguyên Tuy Vân. Chàng trầm lặng một lúc lâu, lại thở dài rồi thốt:

- Vô luận thế nào, sự bí mật này cũng có ngày được khám phá. Hiện tại, tại hạ hy vọng sự việc như thế không tái diễn nữa.

Chàng đâu có biết, muốn khám phá sự bí mật đó, người ta phải trả một cái giá rất đắt? Và chỉ trong vòng mấy hôm nay thôi, sự tình lại tái phát sanh, đáng khiếp hơn lần trước.

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***